

Vanddråben og Tidens Retning

Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,

©ElephantTribe.org

Der sad en lille vanddråbe yderst på spidsen af et lysegrønt bøgeblad. Den var så rund og klar, at hele verden kunne spejle sig i den. Skoven vendte ganske vist på hovedet derinde i dråbens mave, men det gjorde ingenting, for dråben var ung og netop født af nattens svale dug.

"Hvor er her velsignet!" tænkte den lille dråbe og glimtede stolt, da morgensolen ramte den. Den følte sig som en hel lille sol selv.

Men pludselig mærkede dråben en underlig, sugende tyngde. Den gled langsomt – åh, så langsomt – længere ned mod bladets yderste, skarpeste spids.

"Nej, vent!" råbte den og forsøgte at klamre sig til bladets fine nerver. "Jeg vil tilbage! Op på midten af bladet, hvor der var trykt og fladt. Jeg vil tilbage til dengang, solen lige var stået op!"

"Det kan du ikke, lille ven," susede Vinden, der netop strøg forbi og kildrede bøgebladet. *"Tiden har kun én retning, og den går fremad. Altid fremad."*

"Hvad er tid for en underlig størrelse?" spurgte vanddråben og dirrede af ængstelse, for nu hang den kun i en ganske tynd tråd af vand. "Og hvorfor kan jeg ikke bare trille baglæns? Fortiden var så smuk."

Vinden løjede lidt af og svøbte sig om bladet som et usynligt sjal.

"Fortiden," sagde Vinden med sin dybe, ældgamle stemme, "fortiden er som den mørke vandpyt nede i skovbunden. Kan du se den?"

Dråben kiggede nedad og svimlede. Dybt nede lå en stille, brun pyt fyldt med visne blade, glemte fjer og gårsdagens regn.

"I fortiden samles alt det, der har været," fortsatte Vinden. "Den er tung, dyb og urokkelig. Du kan spejle dig i den, du kan lære af den, men du kan aldrig, aldrig svømme tilbage i den. Den er lukket land."

"Og hvad så med fremtiden?" spurgte dråben, mens den krængede længere ud over kanten. "Er fremtiden deroppe?" Den kiggede op mod den store, blå himmel, hvor hvide skyer sejlede som stolte skibe.

"Ja," smilede en varm Solstråle, som trådte hjælpende til og lagde sin gyldne hånd på dråben. "Fremtiden er lyset, skyerne og det store, ukendte hav. Fremtiden er let, fordi den endnu ikke er skrevet. Men der er en regel i denne verden, lille dråbe..."

"Hvilken regel?" peb dråben, der nu var mere aflang end rund.

"At for at nå fremtiden, må du først give slip."

"Men hvis tiden kun går fremad, og jeg giver slip, så falder jeg jo ned i den mørke fortidspyt!" græd dråben. "Det er da en forfærdelig og uretfærdig retning, tiden har!"

"Du forstår ikke tidens sande væsen," hviskede Vinden mildt. "Retningen er ikke et fald. Det er en *forvandling*."

I det samme brast den tynde tråd.

Plip! sagde det.

Vanddråben faldt gennem den klare morgenluft. Et kort, hæsblæsende sekund følte den en susende angst. Så ramte den overfladen på den mørke pyt nede i skovbunden. Den gik i ét med fortidens ubevægelige vand, og den lille dråbe troede, at nu var hele dens liv forbi. Nu var den blevet til ingenting. Nu var den blot et minde.

Men timerne gik. Solen klatrede højere op på himlen, og den blev stærk og varm. Den gyldne Solstråle, der havde talt med dråben, listede sig helt ned i skovbunden og lagde sig over pytten.

Pludselig mærkede vanddråben noget forunderligt. Den var slet ikke tung længere. Den var ikke bundet af fortidens mørke mudder. Varmen fyldte den, og som en fin, usynlig damp steg den op fra pytten. Op, op, op!

Den svævede over bregnerne, forbi det lysegrønte bøgeblad, og videre op i den store himmel, hjulpet på vej af sin gamle ven Vinden. Den var blevet til en del af en mægtig, hvid sky, der skulle rejse ud over verdenshavene.

Og først dér, højt hævet over skoven, mens den soled sig i evigheden, forstod dråben forskellen: Fortiden var stedet, hvor den fik lov at lade sin tyngde blive tilbage, så den, let og fri, kunne rejse ind i fremtiden.

Tiden gik ganske rigtigt kun én vej – men den vej førte altid mod lyset.